

O odpuščanju (2, 11, 2 – 12, 1.3-4)

Kdor bo zmagal, ga ne bo zadela druga smrt

Hipoma, kakor bi trenil z očesom, ob poslednjih trombi, zadonela bo namreč tromba in mrtvi bodo vstali nepropadljivi in mi bomo spremenjeni. Ko pravi 'mi', Pavel nakazuje, da bodo z njim dosegli dar prihodnje spremenitve tisti, ki so v tem življenju z njim in z njegovimi brati združeni v cerkvenem občestvu in poštenem življenju. Pove tudi, kakšno bo to spremenjenje: *Kajti to, kar je propadljivo, si mora obleči nepropadljivost, in kar je umrljivo, obleči neumrljivost.* Da bodo mogli doživeti tako spremenitev kot pravično plačilo, je treba, da se zdaj spreminjajo, ko se prostovoljno žrtvujejo.

Tistim namreč, ki se v tem življenju spreminjajo od slabega na dobro, je obljubljen plačilo poslednje spremenitve.

To zdaj dosegajo po milosti, najprej prek opravičenja, v katerem doživijo duhovno vstajenje, ko se začneja tisto božansko spreminjanje, ki se bo dopolnilo ob telesnem vstajenju pravičnih. Popolno povečanje bo odtlej ostalo na veke in ne bo več podvrženo spremenljivosti. Najprej jih torej spreminja milost opravičenja, nato pa povečanja, tako da bo ostalo povečanje na veke nespremenjeno.

Tukaj jih spreminja prvo vstajenje, ki jih razsvetli, da se spreobrnejo, ko prestopijo iz smrti v življenje, iz krivičnosti v pravičnost, iz nevere v vero, iz slabih dejanj v sveto življenje. Zato druga smrt nima oblasti nad njimi. O njih beremo v Razodetju: *Blažen, kdor ima delež pri prvem vstajenju. Nad takimi druga smrt nima nobene oblasti.* Ista knjiga tudi pravi: *Kdor zmaga, ga druga smrt ne bo prizadela.* Kakor je namreč prvo vstajenje v spreobrnjenju srca, tako je druga smrt v večnem pogubljenju.

Zatorej naj vsak, ki noče biti večno obsojen na drugo smrt, tukaj pohiti, da postane deležen prvega vstajenja. Kateri se namreč v sedanjem življenju v Božjem strahu spreminjajo in prehajajo iz slabega v lepo življenje, prehajajo iz smrti v življenje. Ti bodo končno prišli iz zavrženosti v slavo.

V prihodnjem svetu se bo večno življenje odprlo samo tistemu človeku, ki mu je bilo v tem življenju podeljeno odpuščanje grehov. Človek pa lahko prejme odpuščanje grehov samo, če se jim odreče in se požene k Najvišjemu, k Bogu z resničnim spreobrnjenjem srca. Takrat pa ne bo več časa za odpuščanje, ampak samo za povračilo. (...) »Kajti Gospod je pravičen in ljubi pravico; pravični bodo gledali njegovo obličje.« Kdor torej, čeprav je slišal te besede, noče iskati Božjega usmiljenja v tem času s

pomočjo spreobrnjenja, je ne bo našel niti v prihodnjem času. Pravični sodnik je želel, da se ljudje naučijo po blaženem apostolu Jakobu, ko pravi: »Brez usmiljenja bo sojen, kdor ne skazuje usmiljenja.«

Ob enajsti uri je ponižni Kristus prvič prišel v umrljivem telesu, v katerem se je pustil ubiti za greh sveta. To je zadnja ura klicanja delavcev in to se dogaja prav zdaj in do konca tega sveta, to je od njegovaga prihoda v ponižnosti do njegovega prihoda v sijaju. Od prihoda, ko je prišel kot dobri, da bi ga obsodili zlobni – tako bi jih s svojim usmiljenjem spremenil iz zlih v dobre –, do prihoda, v katerem bo on sodil po pravičnosti dobre in zle. (...) To je ura, ki jo blaženi Janez imenuje poslednja, kjer pravi: »Otroci, poslednja ura je.« Po tej uri Gospod ne bo več klical delavcev v svoj vinograd, ampak se bo vrnil, da povrne vsakemu, kar zaslužijo njegova dela, kakor je sem povedal: »Glej, pridem kmalu in z mano pride moje plačilo.« Tisti človek, ki dostojno dela v Gospodovem vinogradu, dokler ne bo konec sedanjega časa, sme upati, da bo dobil denar za plačilo. To delo pa ni v ničemer drugim kot v pravem spreobrnjenju srca.

*Delno iz Bogoslužnega branja
in delno prevedeno za katehezo.*

Pismo Monimu (2, 11-12)
Edinost v Bogu, edinost v Cerkvi

Duhovno izgrajevanje Kristusovega telesa se dogaja v ljubezni, kot je jasno po besedah blaženega Petra: *Kot živi kamni se vgrajujete v duhovno stavbo, tako da boste sveto duhovništvo in boste darovali duhovne žrtve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu.* To duhovno izgrajevanje se ne dogaja nikoli primerneje kot takrat, ko v zakramentu kruha in keliha samo Kristusovo telo (ki je Cerkev) daruje Kristusovo telo in kri: *Kelih, ki ga pijemo, je namreč soudeležnost pri Kristusovi krvi, in kruh, ki ga lomimo, je udeležba pri Gospodovem telesu. Ker je kruh eden, smo mi, ki nas je veliko, eno telo in vsi deležni enega kruha.*

In zato prosimo, da bi po isti milosti, po kateri je Cerkev postala Kristusovo telo, vsi udje vztrajali v edinosti telesa s trajno vezjo ljubezni. Vredno pa prosimo, da bi se to zgodilo v nas po daru tistega Duha, ki je eden in je Duh tako Očeta kot Sina. Tudi Sveta Trojica – po naravi edinost, enakost in ljubezen –, ki je en sam in pravi Bog, namreč s slogo posvečuje tiste, ki jih sprejme za svoje otroke.

Prevedel David Movrin.